

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **PhDr. H. P.**, zastoupené JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Blanická 917/19, 779 00 Olomouc, proti žalovanému **Ministerstvu kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2011, č. j. MK 65425/2011 OPP, sp. zn. MK-S 15229/2011 OPP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2012, č. j. 8 A 17/2012 – 44,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2012, č. j. 8 A 17/2012 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský soud v Praze v záhlaví označeným usnesením žalobkyni nepřiznal osvobození od soudních poplatků. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 22. 11. 2011, č. j. NPÚ-302/8764/2011, a současně požádala o osvobození od soudního poplatku. Na výzvu soudu ze dne 20. 2. 2012 (žalobkyni doručené dne 10. 3. 2012) žalobkyně předložila prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Uvedla, že je rozvedená a žije ve společné domácnosti s nezletilým synem, který je na ní finančně závislý. Tvrdila, že má vyživovací povinnost ke třem dětem, nicméně ke dvěma starším dětem uvedla, že žijí se svým otcem, Ing. R. V., který je poslancem Poslanecké sněmovny, a že mu na ně neplatí výživné. K bodu VIII. Osobní majetek žalobkyně nic neuvedla a tvrdila, že je vedena v evidenci Úřadu práce v Olomouci, což ovšem nedoložila. Dále konstatovala, že po vydání rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze

dne 8. 4. 2010, č. j. 16 Co 157/2009-586, o určení neplatnosti výpovědi, obdržela náhradu platu za období 2004 – 2010 a plat za období V-X/2010, které jsou v úschově třetí osoby deponovány na bankovním účtu do skončení dovolacího řízení.

[2] Soud zdůraznil, že podle nové právní úpravy (s účinností od 1. 1. 2012) lze přiznat účastníku osvobození od soudních poplatků zcela výjimečně, jsou-li pro takový postup závažné důvody. Na základě podkladů, jež žalobkyně předložila, nemohl soud dospět k závěru, že v projednávané věci jde o tak závažné důvody. Výzvou ze dne 8. 3. 2012 byla žalobkyně výslovně vyzvána, aby doložila aktuální doklady svědčící o její finanční situaci, to však neučinila. Dne 13. 3. 2012 sice předložila vyjádření k majetkovému stavu, avšak již nijak nedoložila, že je skutečně evidována na Úřadu práce a že práci skutečně hledá. Soud podotkl, že žalobkyně u něj vede k počátku roku 2012 cca 119 soudních sporů. Soud eviduje i dalších cca 100 sporů, které vede odborová organizace, jejímž jménem žalobkyně jedná. Samotný údaj o množství soudních sporů nezakládá závěr o povaze soudních sporů; podle soudu je podstatný i samotný způsob, jakým žalobkyně své soudní spory vede a jaká je jejich podstata; soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, která se v tomto ohledu k žalobkyni vztahuje. Žalobkyně, dle přesvědčení soudu, nesplnila podmínky pro osvobození od soudního poplatku, a proto soud její žádost zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobkyně v kasační stížnosti namítla, že na výzvu soudu reagovala – dne 12. 3. 2012 doložila soudu obsáhlé podání, v němž podrobně uvedla údaje o svých majetkových poměrech. Žalobkyně v tomto podání navrhla provedení konkrétních důkazů, což soud neučinil a nijak tento svůj postup nezdůvodnil; v tomto ohledu odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, a ze dne 11. 4. 2011, č. j. 2 Ans 8/2010 – 68. Rozhodnutí městského soudu je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro absolutní nedostatek důvodů. Podle žalobkyně hledání práce a evidence na Úřadu práce nejsou podmínky pro posouzení majetkových poměrů; soud ostatně ani ve zmíněné výzvě po žalobkyni nepožadoval, aby takové údaje doložila. Uvedl-li soud, že některé skutečnosti mu jsou známy z jeho úřední činnosti, pak je povinen vyložit, ze které konkrétní činnosti mu jsou známy, jak se o nich dozvěděl a jsou-li známy všem členům senátu (zde odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129). Záměr soudu vycházet ze skutečností, jež jsou mu známy z úřední činnosti, musí být dopředu oznámen stranám sporu, aby pak rozhodnutí soudu nebylo pro ně překvapivé. Soud selektuje údaje, které ze své úřední činnosti zjistil, neboť např. ke spisu u městského soudu vedeného pod sp. zn. 8 A 293/2011, doložila, že je na Úřadu práce evidována.

[4] Dle žalobkyně městský soud neměl argumentovat „množstvím sporů“, které stěžovatelka vede; takový postup ostatně již soudu vytkl Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010 - 29). Žalobkyně v závěru namítá, že ve věci rozhodoval vyloučený senát, který má k žalobkyni negativní vztah, který mu brání o právech žalobkyně rozhodovat nestranně, objektivně a spravedlivě.

[5] Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Vzhledem k předmětu sporu, jímž je povinnost žalobkyně zaplatit soudní poplatek, Nejvyšší správní soud nevyžadoval vyjádření žalovaného k podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou zmatečnosti řízení před městským soudem, tedy námitkou podjatosti senátu 8 A rozhodujícího ve věci [důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., III./A)], posléze námitkami, že se městský soud dopustil vad řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., III./B)] a na závěr přihlédl k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., III./C)].

III./A)
Zmatečnost řízení před městským soudem

[10] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 370/04 ze dne 27. 10. 2004 (N 159/35 SbNU 181) uvedl, že *nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům). Kategorii nestrannosti je však třeba vnímat šířeji, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníku řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoliv nezaujatý vztah. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního* (viz též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, č. j. Nao 82/2009 – 157; všechna zde cit. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Velmi obecně formulovanou námitku zmatečnosti řízení posoudil Nejvyšší správní soud ve spojení s vyjádřením žalobkyně ze dne 26. 2. 2012 založeným ve spise, na které odkazuje v kasační stížnosti. Žalobkyně založila námitku podjatosti členů senátu 8 A na tvrzení, že k ní členové senátu „mají negativní vztah", neboť v jiných řízeních žalobkyně, ve kterých také žádala o osvobození od soudního poplatku, zamítl tento senát její žádost, protože nedoložila své majetkové poměry *věrohodně*. Dle § 8 odst. 1 věty třetí s. ř. s. nejsou důvodem pro vyloučení soudců okolnosti spočívající v jejich postupu v řízení o projednávané věci nebo v jejich rozhodování v jiných věcech. Žalobkyně však svou námitku podjatosti členů senátu 8 A založila právě na způsobu, jakým rozhodovali v jiných jejích věcech. Lze proto uzavřít, že v dané věci nerozhodovali vyloučení soudci, řízení před městským soudem nebylo zmatečné. Námitka je nedůvodná.

III./B)
Vady řízení s vlivem na zákonnost

[12] Stěžovatelka namítá, že v rozporu s tvrzeními obsaženými v napadeném usnesení, na výzvu soudu k doložení potvrzení o majetkových a osobních poměrech reagovala, a to podáním ze dne 12. 3. 2012.

[13] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že městský soud přípisem ze dne 8. 3. 2012 žalobkyni vyzval, aby do 15 dnů od doručení výzvy založila do spisu potvrzení o svých majetkových a osobních poměrech a doložila aktuální doklady svědčící o její finanční situaci, zejména o tom, jaké jsou její životní náklady a z jakých zdrojů je hradí. Na to žalobkyně reagovala podáním doručeným městskému soudu dne 12. 3. 2012, v němž zaslala jednak vyplněný formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, jednak podrobný popis své situace ve zvláštním dopise, v němž navrhla provedení několika důkazů a připojila k němu řadu listin. Městský soud v Praze při posuzování žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků z tohoto podání žalobkyně evidentně vycházel, neboť v úvodu napadeného usnesení stručně popisuje jeho obsah [jinou otázkou je hodnocení předložených tvrzení a důkazů, k tomu viz část III./C)]. Pokud soud dále v usnesení uvedl, že žalobkyně na jeho výzvu nereagovala, míní tím zřejmě jen tu skutečnost, že nedoložila svá tvrzení ve vztahu ke své nezaměstnanosti. K tomu srov. dikci *„Dne 13. 3. 2012 sice předložila vyjádření k majetkovému stavu, avšak již nijak nedoložila, že je skutečně evidována na úřadu práce, a že skutečně hledá práci."* Ačkoliv se tedy vyjádření městského soudu k této otázce může na první pohled jevit jako nejasné, podle názoru zdejšího soudu jím městský soud netvrdí, že by žalobkyně na jeho výzvu vůbec nereagovala. V tomto ohledu je námitka žalobkyně nedůvodná.

[14] Žalobkyně považuje za vadný postup soudu, který své usnesení odůvodnil mj. tak, že žalobkyně nijak nedoložila, že je skutečně evidována na Úřadu práce a že skutečně hledá práci, přitom ji k osvědčení skutečnosti, že „si skutečně hledá práci" nevyzval.

[15] Podle ustálené judikatury zdejšího soudu je povinností soudu v každém jednotlivém případě vážit konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

19. 8. 2009, č. j. 8 As 20/2009 - 50). Pokud soud na základě předložených důkazů nemůže dostatečně posoudit majetkové a sociální poměry žadatele a ověřit si jeho tvrzení, musí jej poučit o tom, jak může svá tvrzení prokázat (rozsudek ze dne 24. 9. 2008, č. j. 1 As 63/2008 – 34). Jestliže měl tedy městský soud za to, že pro posouzení majetkových poměrů žalobkyně pro účely jejího osvobození od soudního poplatku je podstatná otázka evidence její osoby na úřadu práce, jakož i to, zda práci skutečně hledá, měl žalobkyni k prokázání těchto skutečností vyzvat. Městský soud však ve výzvě ze dne 8. 3. 2012 žalobkyni nevyzval, aby doložila, že skutečně hledá práci a že je evidována na úřadu práce. Neučinil tak ani poté, co od žalobkyně obdržel obsáhlé podání ze dne 12. 3. 2012. Jestliže tedy městský soud doložení těchto skutečností po žalobkyni nepožadoval, jen těžko pak mohl v napadeném usnesení žalobkyni vytýkat, že je soudu nepředložila. Tím méně pak mohl na tomto základě žalobkyni nepřiznat osvobození od soudních poplatků. Městský soud tak zatížil řízení vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného usnesení. Námitka je důvodná.

[16] Žalobkyně dále namítala nezákonný postup městského soudu, pokud jde o použití tzv. skutečností známých z jeho úřední činnosti jako podkladu pro vydání napadeného usnesení. Z textu kasační stížnosti je přitom patrné, že žalobkyně především brojí proti tomu, že nebyla s těmito skutečnostmi předem seznámena. Se kterými konkrétními skutečnostmi nebyla seznámena, sice nespecifikuje, nicméně z obsahu napadeného rozhodnutí lze dovozovat, že má na mysli obsah jiných spisů městského soudu.

[17] Možností využít skutečností soudu známých z úřední činnosti jako podkladu pro rozhodnutí se podrobněji zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 - 94, na který lze v podrobnostech odkázat. Vyslovil zde v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i Nejvyššího soudu především následující závěry: *„Jestliže správní soud rozhoduje o věci samé bez jednání, je nezbytné, aby účastníci řízení měli k dispozici všechny podklady, ze kterých bude tento soud při samotném rozhodování vycházet, resp. mohli rozumně předpokládat, že z určitých skutečností soud vycházet bude. Účastníci totiž mohou legitimně očekávat, že budou správním soudem dotázáni, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření.* [...] *Pokud účastník řízení nemůže podle okolností dané věci rozumně předpokládat, že určitá skutečnost známá soudu z úřední činnosti bude tímto soudem použita v jeho rozhodnutí, musí správní soud účastníka o této skutečnosti informovat a poskytnout mu možnost se k ní vyjádřit. Neseznámí-li správní soud účastníka s touto skutečností, upře tím účastníkovi právo vyjádřit se k takovéto skutečnosti, uplatnit odlišná tvrzení a navrhnout provedení důkazů k prokázání svých odlišných tvrzení. Takovýto postup je proto v rozporu s ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí, resp. ústavním požadavkem, aby rozhodnutí bylo pro účastníky předvídatelné* [...].“

[18] Z uvedeného je patrné, že stěžovatelka by musela být před vydáním napadeného usnesení seznámena se skutečnostmi známými soudu z jeho úřední činnosti, pokud by je hodlal využít jako podklad pro své usnesení a stěžovatelka by zároveň nemohla rozumně předpokládat, že tak soud učiní. V posuzovaném případě však městský soud vzal za skutečnosti mu známé z jeho úřední činnosti toliko informace, kolik sporů u něj aktuálně žalobkyně vede a jakého jsou charakteru. Jelikož žalobkyně tyto spory sama vyvolala, musí si být této skutečnosti nepochybně vědoma a vzhledem k charakteru posuzované věci – tj. osvobození od soudního poplatku – mohla též rozumně předpokládat, že soud tyto

informace může ve svých úvahách zohlednit. To tím spíše, když je na extrémní počet řízení vedených žalobkyní opakovaně poukazováno soudy všech stupňů i Ústavním soudem. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 – 91, v němž se zabýval problematikou mnohosti sporů vedených žalobkyní, a též na rozsudek ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, publikovaný pod č. 2601/2012 Sb. NSS, v němž byl vyjádřen názor, že množství a povaha sporů vedených účastníkem může mít vliv na posuzování žádosti účastníka o osvobození od soudních poplatků v konkrétní věci. Informace z úřední činnosti městského soudu o množství a povaze sporů vedených žalobkyní byla tudíž informací relevantní pro posouzení žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků, a žalobkyně využití této informace mohla rozumně předvídat. Použití uvedených skutečností jako podkladu pro napadené usnesení proto nemohlo být pro stěžovatelku v žádném případě překvapivé. Kromě toho je více než zjevné, že případná výzva městského soudu žalobkyni, aby se k této skutečnosti (tj. k počtu a povaze sporů, které vede) vyjádřila, nemohla přinést pro rozhodování soudu nic nového. Městský soud tedy při použití skutečností mu známých z úřední činnosti nijak nepochybil, a tato námitka proto není důvodná.

III./C)
Nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Podle stěžovatelky je napadané usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud nijak nevyjádřil k neprovedení konkrétních navržených důkazů.

[20] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Pokud se soud rozhodne důkazy neprovést, musí podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tento svůj postup zdůvodnit a uvést, co jej k takovému závěru vedlo a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné (viz např. žalobkyní zmiňované rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS, a ze dne 11. 4. 2011, č. j. 2 Ans 8/2010 – 68). Jak bylo uvedeno výše, žalobkyně ve svém podání ze dne 12. 3. 2012 navrhla provedení několika důkazů a rovněž k němu připojila svazek listin. Městský soud tyto důkazy neprovedl, avšak v napadeném usnesení tento svůj postup nikterak neodůvodnil. Nejvyššímu správnímu soudu soudu proto nezbývá než uzavřít, že usnesení městského soudu je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Kasační námitka je důvodná.

[21] Žalobkyně má rozsudek za nepřezkoumatelný také proto, že podle ní městský soud neosvětlil, z čeho usuzuje, že v tomto řízení uplatňuje žalobkyně právo závadným způsobem, ale pouze provedl paušalizované hodnocení sporů, které vede.

[22] Otázkou mnohosti sporů vedených žalobkyní (resp. odborovou organizací, jejímž jménem jedná žalobkyně) a svévolným uplatňováním práva ve vztahu k osvobozování od soudních poplatků se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 – 91, jehož závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ. V tomto rozsudku konstatoval, že ačkoliv § 36 odst. 3 s. ř. s. oproti § 138 odst. 1 o. s. ř.

výslovně nezakazuje *„osvobození účastníka řízení od povinnosti platit soudní poplatek v případě „svévolného uplatňování práva“, úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností žádosti a individuálních poměrů žadatele a uplatní se tedy i v soudním řízení správním. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení nemohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu. Usnesení, kterým městský soud nevyhoví žádosti o osvobození od soudních poplatků v případě evidentního zneužívání práva na přístup k soudu, nemůže být s posledně jmenovaným právem účastníka řízení v rozporu“*. Nejvyšší správní soud však v tomto rozsudku také dodal, že tím není nikterak omezena možnost žalobkyně vést spory týkající se práva na informace v budoucnu. Správní soudy se musí nadále zabývat každou případnou žádostí žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a posuzovat konkrétní okolnosti jednotlivých případů.

[23] V nyní posuzované věci nicméně městský soud v intencích výše reprodukovaného právního názoru ve věci č. j. 8 As 22/2010 – 91 nepostupoval. Městský soud se nikterak nezabýval charakterem tohoto sporu ani způsobem, kterým žalobkyně v této věci (sp. zn. 8 A 17/2012) uplatňuje svá práva. Odůvodnění usnesení městského soud představuje pouze paušalizované hodnocení počínání žalobkyně v jiných věcech. Tato argumentace by mohla být relevantní pouze ve spojení s posouzením charakteru věci, v níž se rozhoduje o žádosti o osvobození od soudních poplatků, popř. postupu žalobkyně v této věci. Přístup městského soudu, který své rozhodnutí odůvodnil pouze nadměrným počtem věcí žalobkyně vedených tímto soudem a charakterem některých z těchto věcí, resp. postupem žalobkyně v nich, aniž však zohlednil okolnosti případu, v němž se žalobkyně nyní domáhá ochrany svých práv, je v rozporu se zákonem. Jedná se totiž o odraz mechanického rozhodování, při němž nejsou zvažovány okolnosti konkrétní projednávané věci. Dle tohoto schématu by žalobkyně již nikdy neměla právo na osvobození od soudních poplatků, neboť v jiných (blíže neurčených) věcech postupovala dle městského soudu bez snahy dobrat se rozhodnutí ve věci samé. Tato argumentační konstrukce je neudržitelná (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010 – 29).

[24] Tím, že městský soud nepřiznal žalobkyni osvobození od soudních poplatků pro zneužití tohoto institutu, a přitom se nezabýval charakterem předmětného sporu a postupem žalobkyně v tomto řízení, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

[25] Z úřední povinnosti Nejvyšší správní soud dodává, že se městský soud blíže nezabýval ani tvrzeními žalobkyně ohledně její osobní, majetkové a výdělkové situace obsaženými v jejím podání ze dne 12. 3. 2012. Tyto skutečnosti pouze v úvodu usnesení stručně rekapituloval a nijak je nehodnotil. I v tomto ohledu je proto napadené usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené usnesení městského

soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Nejvyšší správní soud dodává, že v souladu se svou ustálenou judikaturou v projednávané věci netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnosti, neboť opak by znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, publikovaný pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77).

[28] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu